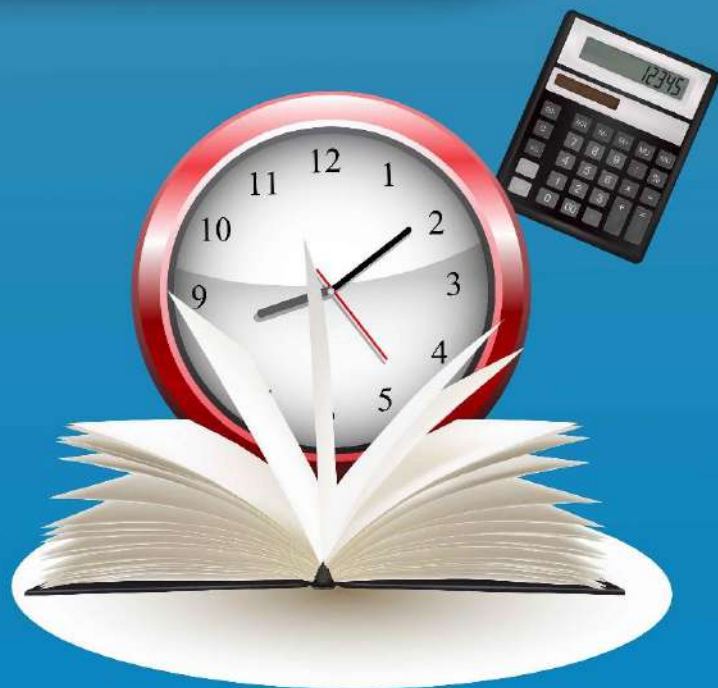

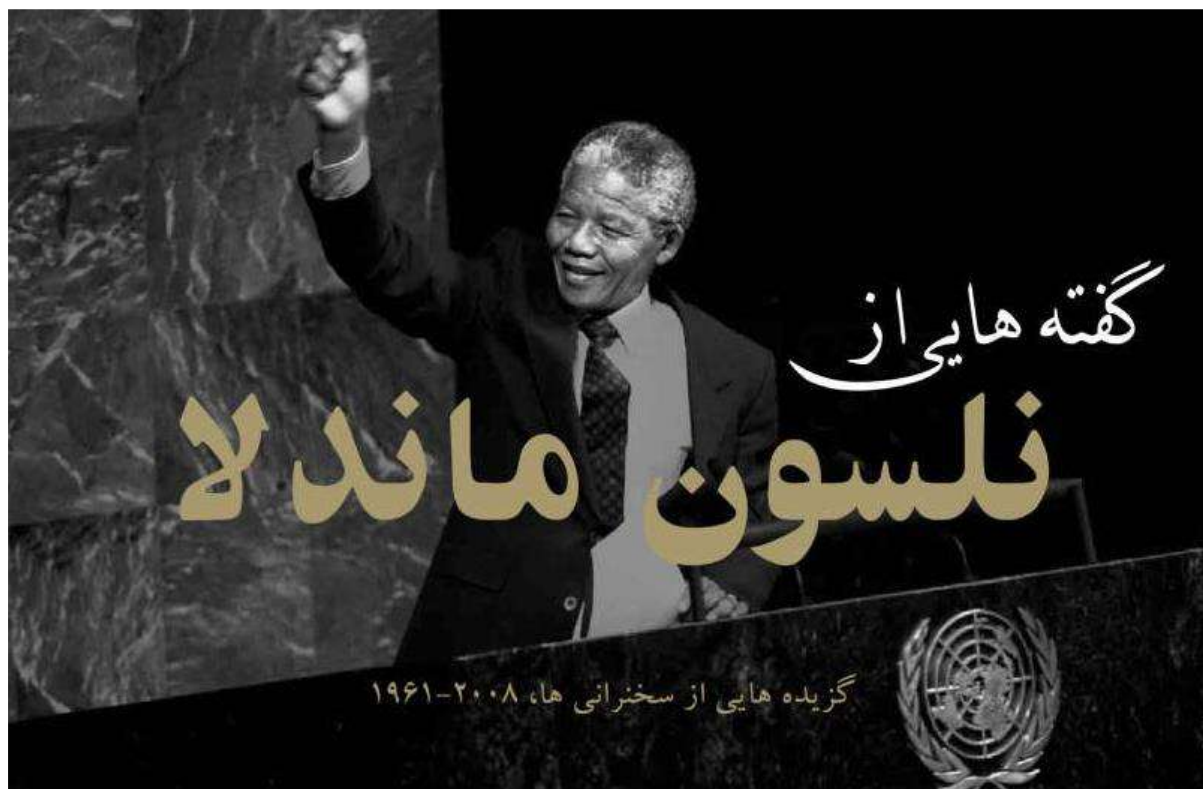

Kankor Widget ابزار کانکور

جدیدترین تکنالوژی آموزشی در سطح کشور

گفته هایی از نلسون ماندلا

مجمع عمومی سازمان ملل متحد در نوامبر ۲۰۰۹ به پاس مساعدت نلسون ماندلا، رئیس جمهوری پیشین آفریقای جنوبی به فرهنگ صلح و آزادی، ۱۸ ژوئیه را "روز بین‌المللی نلسون ماندلا" اعلام کرد.

قطعنامه (A/RES/64/13) مجمع عمومی نقش مهم نلسون ماندلا را در آزادسازی آفریقا و در ترویج وحدت آفریقا به رسمیت می‌شناسد. این قطعنامه همچنین ارزش‌های ماندلا و تعهد او نسبت به خدمت به بشریت، در حوزه‌های حل مناقشات، روابط نژادی، ترویج و حمایت از حقوق بشر، آشتی، برابری جنسیتی و حقوق کودکان و دیگر گروه‌های آسیب‌پذیر، و بهبود وضعیت جوامع فقیر و توسعه نیافته را به رسمیت می‌شناسد. قطعنامه فوق از مساعدت ماندلا به مبارزه برای تحقق دموکراسی در سطح بین‌المللی و ترویج فرهنگ صلح در سراسر جهان قدردانی می‌کند.

درباره آزادی:

حرکت ما به سمت آزادی غیرقابل بازگشت است. ما نباید اجازه دهیم ترس سد راهمان شود.

نلسون ماندلا در راهپیمایی آزادی پس از بیش از دو دهه در زندان، در کنار وینی مادیکیزلا -ماندلا، همسر خود در آن زمان، 88 / فوریه 8220 ، پارل، آفریقای جنوبی /عکس از گریم ویلیامز

از کسانی که حق رای ندارند نمی‌توان انتظار داشت به پرداخت مالیات به دولتی ادامه دهند که نسبت به آنان مسوول نیست. از مردمی که در فقر و گرسنگی زندگی می‌کنند نمی‌توان انتظار داشت به دولت و مسوولان محلی اجازه‌های سنگین برای خانه‌بپردازند. ما توانایی‌های کشاورزی و صنعت کشور را فراهم می‌سازیم. ما با دستمزدهای بسیار کم کار معادن طلا، الماس و ذغال سنگ، مزارع و صنعت را تولید می‌کنیم. چرا باید به ثروتمند کردن کسانی ادامه دهیم که دسترنج عرق و خون ما را می‌زدند؟ همان کسانی که از ما بهره‌کشی می‌کنند و حق ما را برای تشکیل اتحادیه‌های کارگری و صنفی زیر پا می‌گذارند؟

به من اطلاع داده شده دستور توقیف صادر شده است، و پلیس در جستجوی من است... هر سیاستمدار سرد و گرم چشیده‌ای درک خواهد کرد در شرایط کنونی این کشور، دنبال شهادت حقیرانه رفتن با تسلیم خود به پلیس کاری ساده لوحانه و جنایتکارانه است. ما برنامه‌ای مهم پیش روی خود داریم و این مهم است که آن را به طور خیلی جدی و بدون درنگ انجام دهیم. من این مسیر را انتخاب کرده‌ام که دشوارتر است و خطرهای دشواری‌های بیشتر از حبس شدن در زندان دارد. من مجبورم از همسر و فرزندان عزیزم، از مادر و خواهرانم دور باشم، در سرزمین خودم همچون فردی غیرقانونی به صورت پنهانی زندگی کنم. مجبورم کسب و کارم را تعطیل کنم، شغل را کنار بگذارم، و در فقر و بیچارگی زندگی کنم، همچنان که بسیاری از مردم من دارند چنین می‌کنند... من در کنار شما، و جب به جب، و کیلومتر به کیلومتر با دولت خواهم جنگید تا پیروز شویم. شما می‌خواهید چه کنید؟ آیا با ما همراه خواهید شد، یا می‌خواهید با دولت در تلاش‌های آن برای سرکوبی ادعاها و آرزوهای مردم خود همکاری کنید؟ یا می‌خواهید در موضوعی که برای مردم من، برای مردم ما، حکم مرگ و زندگی را دارد ساکت و بی‌طرف بمانید؟ من انتخابم را کرده‌ام: از آفریقای جنوبی خارج نمی‌شوم، همچنان که تسلیم نیز نخواهم شد. آزادی را تنها با تحمل سختی‌ها، فداکاری و اقدام مبارزه جویانه می‌توان به دست آورد. این مبارزه زندگی من است. من به جنگیدن برای آزادی تا پایان زندگی خود ادامه خواهم داد.

"مبارزه زندگی من است"، اعلامیه مطبوعاتی در شرایطی که ماندلا پنهانی در آفریقای جنوبی زندگی می‌کرد در 26 ژوئن 1961 منتشر شد.

"آرمان برخورداری از جامعه‌ای آزاد و طرفدار برابری را گرامی داشته‌ام.... این آرمانی است که امیدوارم برایش زندگی کنم و به آن دست یابم. اما اگر لازم باشد، این آرمانی است که آماده‌ام برای آن بمیرم".

برابری در مقابل قانون به معنی درست آن یعنی مشارکت در ایجاد قوانینی که براساس آن بر انسان حکومت می‌شود، مجموعه قوانینی که حقوق دموکراتیک همه بخش‌های جمعیت، حق مراجعه به دادگاه برای حمایت و محافظت یا خلاصی و یاری در صورت نقض حقوق تضمین شده در قانون، و حق شرکت در اجرای عدالت به عنوان قاضی، رییس دادگاه، دادستان کل، وکیل و مشاور حقوقی، و مشاغل مشابه را تضمین می‌کند. در غیاب این عوامل حفاظتی عبارت "برابری در مقابل قانون"، تا آنجا که هدف در نظر است درباره ما مورد استفاده قرار گیرد، بی‌معنی و گمراه کننده است. تمامی حقوق و مزایایی که به آن‌ها اشاره کرده‌ام در انحصار سفیدپوستان است، و ما از هیچکدام از آن‌ها برخوردار نیستیم....

من چه از نظر اخلاقی و چه حقوقی خود را متعهد به اطاعت از قوانینی نمی‌دانم که از سوی پارلمانی وضع شده که من نماینده‌ای در آن ندارم. این امر که اراده مردم مینا و شالوده اقتدار دولت است، اصلی است که همگان آن را به عنوان امری مقدس در سراسر دنیای متمدن پذیرفته‌اند، و پایه‌های اساسی آزادی و عدالت را تشکیل می‌دهد. این امری قابل درک است

که چرا شهروندان، که حق رای و همچنین حق نمایندگی مستقیم و بی واسطه در نهادهای حاکم کشور را دارند، باید از نظر اخلاقی و حقوقی با قوانین حاکم بر کشور محدود باشند.

همچنین باید قابل درک باشد چرا ما، به عنوان آفریقاییان، باید این نگرش را داشته باشیم که نه از نظر اخلاقی و نه حقوقی موظف به اطاعت از قوانینی نیستیم که آن ها را وضع نکرده ایم، همچنان که نمی توان از ما انتظار داشت به دادگاه هایی که چنین قوانینی را اجرا می کنند اعتماد داشته باشیم....

من از تبعیض نژادی نفرت دارم، و نفرت را با توجه به این واقعیت که اکثریت عظیم نوع بشر احساسی مشابه دارند به جا و درست می دانم. من از القای برنامه ریزی شده تعصب و تبعیض نژادی در کودکان نفرت دارم و این واقعیت که اکثریت عظیم مردم، در اینجا و خارج، با من هم عقیده هستند، سبب می شود این نفرت خود را درست بدانم. من از خودپسندی نژادی نفرت دارم که مقرر می دارد چیزهای خوب زندگی به عنوان حق انحصاری اقلیتی از مردم حفظ شود، و اکثریت مردم را تا حد فرمانبرداری و پست تر بودن پایین می آورد، و آنان را به عنوان دارایی منقول فاقد حق رای و اظهار نظر می داند و نگره می دارد تا در هر جا که به آنان گفته می شود کار کنند و آنگونه که اقلیت حاکم می گوید رفتار کنند. این واقعیت که اکثریت عظیم مردم هم در این کشور و در خارج با من هم عقیده هستند سبب می شود نفرت خود را درست بدانم. این دادگاه هیچ کاری نمی تواند با من بکند که این نفرت را به شکلی در من تغییر دهد، نفرتی که فقط با حذف بی عدالتی و رفتار غیر انسانی برطرف می شود که من کوشیده ام از زندگی سیاسی و اجتماعی این کشور حذف کنم.... اعلامیه دادگاه، پره توریا، آفریقای جنوبی، 15 اکتبر 7 نوامبر 1962.

سوگواران در مراسم تشییع جنازه کسانی که در شهرک لانگیا در یوینتهاگ به دست پلیس آفریقای جنوبی کشته شدند / 21 مارس 1985 ، استان کیپ، آفریقای جنوبی / عکس سازمان ملل متحد

شکایت مردم آفریقا تنها این نیست که آنان فقیر و سفید پوستان ثروتمند هستند بلکه این است که هدف قوانینی که به وسیله سفید پوستان وضع می شود حفظ این وضعیت است. دو راه برای خروج از فقر وجود دارد. راه نخست از طریق آموزش رسمی، و

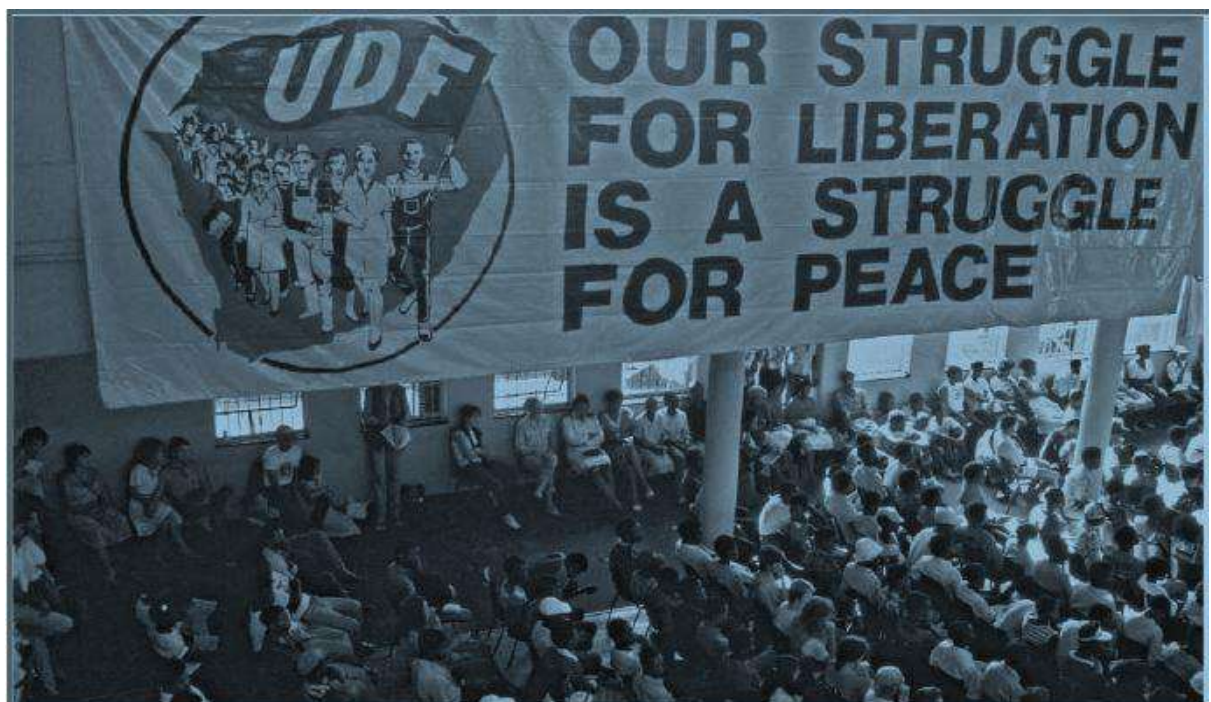
راه دوم این که کارگران مهارت بیشتری در کار خود داشته و در نتیجه به دستمزدهای بیشتر دست یابند. تا آنجا که به مردم آفریقا مربوط می‌شود مجموعه قوانین کشور به عمد آنان را از دسترسی به این دو راه پیشرفت محروم کرده‌اند....

مهم‌تر از هر چیز، ما حقوق سیاسی برابر می‌خواهیم، زیرا بدون این حقوق ناتوانی‌های ما همیشگی و دایمی خواهد بود. من می‌دانم که این درخواست به نظر سفیدپوستان در این کشور انقلابی می‌آید زیرا در آن صورت اکثریت رأی دهندگان، آفریقاییان خواهند بود. این امر باعث می‌شود سفیدپوستان از دموکراسی و برابری هراس داشته باشند.

اما نمی‌توان اجازه داد این هراس مانع تنها راه حلی باشد که هماهنگی نژادی و آزادی را برای همه تضمین خواهد کرد. این واقعیت ندارد که اعطای حق رأی به همه موجب سلطه نژادی سیاهپوستان خواهد شد. تقسیم بندی سیاسی، بر مبنای رنگ پوست، کاری به کلی جعلی و مصنوعی است و، هنگامی از میان برداشته شود، سلطه یک گروه رنگین پوست بر دیگر گروه‌ها نیز حذف خواهد شد. کنگره ملی آفریقا مدت نیم قرن با نژاد پرستی مبارزه کرده است. هنگامی که پیروز شود این سیاست را تغییر نخواهد داد.

این چیزی است که کنگره ملی آفریقا دارد به خاطرش مبارزه می‌کند. این مبارزه، مبارزه‌ای به راستی ملی است. این مبارزه مردم آفریقا است که از رنج‌ها و تجربه‌های ویژه خود آنان الهام گرفته شده است. این مبارزه‌ای برای حق زندگی کردن است. من در تمامی طول زندگیم خود را وقف این مبارزه مردم آفریقا کرده‌ام. من با سلطه سفیدپوستان و سیاهپوستان جنگیده، آرمان جامعه‌ای برابر و آزاد را گرامی داشته‌ام که همه مردم با هم در آن با هماهنگی و فرصت‌های برابر زندگی کنند. این آرمانی است که امیدوارم برایش زندگی کنم و به آن دست یابم. اما اگر لازم باشد این آرمانی است که آماده‌ام به خاطرش بمیرم.

اعلامیه از جایگاه متهمان در جلسه افتتاحیه پرونده دفاع در محاکمه ریونیا، پره توریا، آفریقای جنوبی، 20 آوریل 1964.

گردهمایی اعتراضی جبهه متحد دموکراتیک در ژوهانسبورگ 8/مارس 8211، ژوهانسبورگ، آفریقای جنوبی / عکس سازمان ملل متحد

مبارزه ما به لحظاتی سرنوشت ساز رسیده است. ما از مردم خود می خواهیم این فرصت را غنیمت بشمارند تا جریان حرکت به سمت دموکراسی و برابری سرعت و تداوم یابد. ما برای آزادی خود بیش از آنچه باید انتظار کشیده ایم و دیگر نمی توانیم منتظر بمانیم. حالا زمان آن است مبارزه را در تمام جبهه ها تشدید کنیم. کاستن از شدت تلاش هایمان در این مرحله اشتباهی خواهد بود که نسل های آینده قادر نخواهند بود آن را ببخشند. دورنمای آزادی که در افق پیدا است باید ما را برای مضاعف کردن تلاش های خود دلگرم و تشویق کند.

تنها از طریق اقدام منضبط همگانی است که پیروزی ما می تواند تضمین شود. ما از هموطنان سفید پوست خود می خواهیم در شکل دادن به آفریقای جنوبی جدید به ما بپیوندند. جنبش آزادی خواهی خانه ای سیاسی برای شما هم هست. ما از جامعه بین المللی می خواهیم به مبارزه برای انزوای رژیم آپارتاید ادامه دهد. لغو تحریم ها در شرایط کنونی به مثابه خطر نیمه تمام گذاشتن فرایند حرکت برای ریشه کن کردن کامل آپارتاید خواهد بود.

حرکت ما در جهت آزادی برگشت ناپذیر است. نباید اجازه دهیم ترس مسیر ما را سد کند. تضمین حق رای برای همه مردم در یک آفریقای جنوبی، متحد دموکرات و غیر نژادی تنها راه برای تحقق صلح و هماهنگی نژادی است....

هنگام آزادی از زندان، کیپ تاون، آفریقای جنوبی، 11 فوریه 1990.

"ما برای آزادی خود بیش از آنچه باید انتظار کشیده ایم".

درباره تبعیض نژادی "چه از نظر اخلاقی و چه حقوقی خود را متعهد به اطاعت از قوانینی نمی دانم که از سوی پارلمانی وضع شده که من نماینده ای در آن ندارم".

عکس سازمان ملل

وقوع جنایت آپارتاید برای همیشه به عنوان یک بلا و مصیبت پاک نشدنی در تاریخ بشر باقی خواهد ماند. نسل های آینده به یقین خواهند پرسید: چه اشتباهی رخ داد که این نظام توانست متعاقب تصویب اعلامیه جهانی حقوق بشر مستقر شود؟ این امر که این نظام سال ها دوام آورد قبل از این که همه ما در مقابل آن بایستیم و بگوییم "دیگر بس است"، برای همیشه اتهام و چالشی برای همه مردان و زنان شرافتمند و با شعور خواهد ماند....

اجازه دهید به اتفاق این موضوع را بررسی کنیم. بیایید، با اقدامات مشترک خود، ثابت کنیم هدف‌هایی را که این سازمان برای تحقق آن‌ها ایجاد شد درست بودند و شرایطی ایجاد کنیم که در آن منشورسازمان و اعلامیه جهانی حقوق بشر بخشی از مجموعه قانونی باشد که نظم سیاسی و اجتماعی یک آفریقای جنوبی جدید براساس آن استوار خواهد شد. پیروزی مشترک ما تضمین شده است.

خطاب به کمیته ویژه سازمان ملل متحد علیه آپارتاید، نیویورک، ایالات متحده آمریکا، 22 ژوئن 1990.

"همه ما می‌دانیم نژاد پرستی با چه سماجت و سرسختی می‌تواند به فکر ما نفوذ کند و با چه شدتی روح و روان انسان را آلوده سازد".

این به یقین باید یکی از طنزهای بزرگ روزگار ما باشد که برای نخستین بار در تاریخ 12 ساله سازمان ملل متحد یک رییس کشور آفریقای جنوبی که از میان اکثریت آفریقایی آنچه یک کشور آفریقایی است انتخاب شده در مجمع عمومی با اهمیت آن سخنرانی می‌کند.

از نظر نسل‌های آینده این امر بی‌نهایت عجیب خواهد بود که برای نمایندگی ما در اواخر قرن بیستم ممکن شد کرسی خود را در مجمع عمومی به دست آورد، و از طرف مردم ما و ملت‌های جهان به عنوان نمایندگان مشروع مردم کشور ما به رسمیت شناخته شود.

این به راستی موضوع بسیار دلپذیری است که این سازمان خجسته سال آینده پنجاهمین سالگرد خود را در شرایطی گرمی خواهد داشت که نظام آپارتاید از هم پاشیده و به گذشته پیوسته است. یکی از عوامل اصلی ایجاد این تغییر تاریخی تلاش عظیمی است که سازمان ملل متحد برای حصول اطمینان از خاتمه جنایت آپارتاید علیه بشریت به عمل آورد....

در همه تلاش‌هایی که انجام می‌دهیم، باید از درمان جراحاتی که در سراسر خط عظیم تفرقه بر اثر قرن‌ها استعمارگری و آپارتاید به تمامی مردم ما وارد شد، اطمینان حاصل کنیم. باید مطمئن شویم رنگ، نژاد و جنسیت از نظر هریک از ما تنها موهبتی خدادادی تلقی شود و نه صفت یا نشانه‌ای پاک‌نشدنی که وضعیتی ویژه به شخصی می‌بخشد. ما باید برای روزی کار کنیم که در آن روز، به عنوان مردم آفریقای جنوبی، به عنوان انسان‌های برابر و به منزله بخشی از یک ملت متحد و با احترام به تنوع آن، و نه افرادی دچار تفرقه، به یکدیگر نگاه و با هم تعامل کنیم. مسیری که برای رسیدن به این مقصد باید طی کنیم به هیچ وجه آسان نخواهد بود. همه ما می‌دانیم نژاد پرستی با چه سماجت و سرسختی می‌تواند به فکر ما نفوذ کند و با چه شدتی روح و روان انسان را آلوده سازد. هرچا نژاد پرستی از سوی نظام نژاد پرستی جهان مادی، چنان که در کشور ما است، حمایت شود این سماجت و سرسختی می‌تواند صدها برابر بیشتر شود.

با این حال مبارزه هر قدر دشوار باشد ما از پای نخواهیم نشست و هر قدر طول بکشد خسته نخواهیم شد. این واقعیت که نژاد پرستی کرامت و منزلت انسانی هم‌فعالان و عاملان و هم قربانیان خود را نابود می‌سازد ایجاب می‌کند، البته اگر ما در تعهد خود نسبت به حفظ کرامت انسانی صادق باشیم، تا نیل به پیروزی به مبارزه ادامه دهیم.

سخنرانی در مجمع عمومی سازمان ملل متحد، نیویورک، ایالات متحده آمریکا، 3 اکتبر 1994.

درباره آشتی

"آشتی و ملت‌سازی اگر بر تلاشی ملموس و مشخص برای حذف ریشه‌های واقعی بی‌عدالتی و مناقشه گذشته استوار نباشد چیزی جز مفاهیمی خشک و متظاهرانه خواهد بود".

عکس سازمان ملل متحد

ما در آفریقای جنوبی بر این باوریم که رسیدن به هدف مان در زمینه زندگی بهتر برای همه در کوتاه‌ترین زمان هم ممکن و هم‌عملی است. باور و اعتماد ما از این آگاهی سرچشمه می‌گیرد که اکثریت عظیم مردم آفریقای جنوبی از هر رنگ و عقیده سیاسی در این دیدگاه سهیم هستند.

و ما از نقش جامعه بین‌المللی در تحقق این امر – نه تنها در شکل حمایت مادی - کاملاً قدردانی می‌کنیم. اگر امروز می‌توانیم با افتخار از ملتی با فرهنگ‌ها و نژادهای متنوع، که با وجود تنوع فرهنگ، دین، نژاد، زبان و قومیت متحد است سخن بگوییم علت بخشی از آن این است که جهان نمونه‌ای اخلاقی به ما ارائه داد که ما شهادت پیروی از آن را یافتیم.

این دستاورد به این دلیل پایدار خواهد ماند که بر این درک و آگاهی استوار است که آشتی و ملت‌سازی، ازجمله، به این معنی است که ما باید شناختن واقعیت درباره گذشته وحشتناک را شروع و از عدم تکرار آن اطمینان حاصل کنیم. بنابراین دستاورد ما نباید صرفاً راحتی و خوشی کوتاه مدت قبل از تکرار تلخی گذشته باشد.

ما همچنین تایید می‌کنیم که "آشتی و ملت‌سازی اگر بر تلاشی ملموس و مشخص برای حذف ریشه‌های واقعی بی‌عدالتی و مناقشه گذشته استوار نباشد چیزی جز مفاهیمی خشک و متظاهرانه نخواهد بود". امنیت ملی ما و بقا و ماندگاری دموکراسی جوان ما، مهم‌تر از هر عامل دیگر، به تنظیم برنامه برای تامین نیازهای اساسی مردم بستگی دارد. بازسازی و توسعه تضمین خواهد کرد همه مردم آفریقای جنوبی در زندگی؛ و در مجموع در منافع رفاه کشور سهم داشته باشند.

سخنرانی در بنیاد راجیو گاندی، دهلی نو، هند، 25 ژانویه 1995.

مردم بسیاری در مورد توانایی ما در زمینه تحقق آرمان ملتی دارای تنوع بسیار، تردید داشته‌اند. این واقعیت دارد که آفریقای جنوبی به دلیل اختلافات بارها در آستانه نابودی قرار گرفت. اما اجازه بدهید موضوعی را امروز در اینجا تأکید کنم: این تنوع ما نیست که باعث تفرقه می‌شود، این تنوع قومی، دینی یا فرهنگی نیست که ما را از هم جدا می‌کند. از زمانی که آزادی خود

را به دست آورده ایم تنها یک عامل جدایی و تفرقه می‌تواند بین ما وجود داشته باشد: عامل کسانی که دموکراسی را گرامی می‌دارند و کسانی که به آن اعتقاد ندارند!

ما به عنوان مردمی دوستدار آزادی می‌خواهیم شاهد شکوفایی کشور خود و ارائه خدمات اساسی به همه مردم باشیم. زیرا بدون تامین نیازهای اساسی مردم خود آزادی ما هرگز نمی‌تواند کامل و دموکراسی ما با ثبات باشد. ما ثباتی را که توسعه باعث آن می‌شود شاهد بوده ایم و متقابلاً می‌دانیم صلح و آرامش نیرومندترین سلاحی است که هر جامعه یا ملتی می‌تواند برای توسعه داشته باشد.

در شرایطی که کشورمان را بازسازی می‌کنیم باید در مقابل دشمنان توسعه و دموکراسی، حتی اگر از عوامل داخلی خودمان باشند، هشیار باشیم. خشونت ما را به هدف هایمان نزدیک تر نخواهد کرد. همه ما باید این سوال را از خود بپرسیم: آیا هر چه در توان داشته ام برای تامین آرامش و بهروزی شهر و جامعه ام انجام داده ام؟...

سخنرانی در مراسم دریافت آزادی دوربان، دوربان، آفریقای جنوبی، 16 آوریل 1999.

درباره حقوق بشر

"اعلامیه جهانی حقوق بشر به عنوان تایید حقانیت آرمان ما مفید واقع شد".

سخنرانی نلسون ماندلا، رئیس‌کنگره ملی آفریقا، خطاب به شورای امنیت 15 ژوئیه 1992، سازمان ملل متحد، نیویورک، ایالات متحده آمریکا / عکس از سازمان ملل متحد / میلتون گرانت

از این پنجاه و سومین اجلاس مجمع عمومی (سازمان ملل متحد) در طول تاریخ به نحوی کاملاً مناسب به عنوان لحظه‌ای یاد خواهد شد که در آن ما پنجاهمین سالگرد تصویب اعلامیه جهانی حقوق بشر را جشن گرفتیم و گرامی داشتیم. این اعلامیه که پس از شکست جنایات نازی‌ها و فاشیست‌ها علیه بشریت تدوین شد این امید را به وجود آورد که در آینده همه جوامع ما بر پایه‌های دیدگاه شکوهمند پیش‌بینی شده در هریک از ماده‌های آن ساخته شود.

"انسان‌هایی که مورد نظر اعلامیه جهانی حقوق بشر هستند، همچنان گرفتار جنگ‌ها و مناقشات خشونت‌آمیزند".

برای کسانی که ناچار بودند برای آزادی خود مبارزه کنند، مانند خود ما که، با کمک شما، مجبور بودیم خود را از نظام جنایتکار آپارتاید خلاص کنیم، اعلامیه جهانی حقوق بشر به عنوان تایید حقانیت آرمان ما مفید واقع شد و در عین حال چالشی را برای ما به وجود آورد که آزادی ما، بعد از تحقق، باید به اجرای دیدگاه‌های موجود در این اعلامیه متعهد باشد. ما امروز این واقعیت را گرامی می‌داریم که این سند تاریخی پنج دهه ناآرام، که شاهد بعضی از استثنای ترین تحولات در تکامل جامعه انسانی بوده، را پشت سر گذاشته است. از جمله این تحولات فروپاشی نظام استعمار، پایان دنیای دوقطبی، پیشرفت‌های شگرف در علم و فن آوری و تثبیت جریان پیچیده جهانی شدن است.

و با این حال، در پایان همه این مسایل، انسان‌هایی که مورد نظر اعلامیه جهانی حقوق بشر هستند، همچنان گرفتار جنگ‌ها و مناقشات خشونت‌آمیزند. آنان هنوز به راهی خود از هراس از مرگ، که ناشی از کاربرد سلاح‌های کشتار جمعی و سلاح‌های متعارف است، دست نیافته‌اند....

این احتمالاً آخرین باری است که افتخار خواهم داشت در این مکان برای مجمع عمومی سخن بگویم. من، که در مراحل پایانی جنگ جهانی اول به دنیا آمدم و در شرایطی که جهان پنجاهمین سال صدور اعلامیه جهانی حقوق بشر را گرامی می‌دارد از زندگی کاری کنار می‌روم، به پایان آن بخش از مسیر طولانی رسیده‌ام که فرصت داده می‌شود، همچنان که این فرصت باید به همه مردان و زنان داده شود، تا بازنشسته شوم و به استراحت و آرامش در کونو، روستای زادگاهم، دست یابم.

هنگامی که در کونو زندگی کنم و به کهنسالی تپه‌های آن شوم، امید خود را حفظ خواهم کرد که رهبرانی در کشور و منطقه ام، در قاره ام و در جهان پدیدار شده‌اند که اجازه نخواهند داد آزادی هیچ انسانی از او دریغ شود آنچنان که از ما دریغ می‌شد؛ هیچ انسانی آواره نشود آنچنان که ما آواره بودیم؛ هیچ انسانی محکوم به گرسنگی نشود آنچنان که ما محکوم بودیم؛ و هیچ انسانی از شئون و حیثیت انسانی خود محروم نشود آنچنان که ما محروم بودیم....

در شرایطی که همه این امیدها به رویایی قابل تحقق تبدیل شوند و نه به کابوسی برای آزار روح و روان افراد کهنسال، آنگاه من، به راستی، صلح و آرامش خواهم داشت. در آنصورت تاریخ و میلیاردها انسان در سراسر جهان به درست بودن رویایی که داشتیم گواهی خواهند داد و شهادت خواهند داد که ما خون دل خوردیم تا به رویایی عملی زندگی بخشیم.

سخنرانی در مجمع عمومی سازمان ملل متحد، نیویورک، ایالات متحده آمریکا، 21 سپتامبر 1998.

درباره نهادینه سازی صلح

صلح تنها به مفهوم عدم وجود مناقشه نیست؛ صلح ایجاد محیطی است که در آن همه بتوانند، بدون توجه به نژاد، رنگ، عقیده و مرام، دین، جنسیت، طبقه، پایگاه اجتماعی، یا هر نشانه دیگر مشخص کننده تفاوت اجتماعی، رشد کنند و شکوفا شوند.

دین، قومیت، زبان، سنت‌های فرهنگی، اجتماعی تمدن انسانی را غنی می‌سازند، و به غنا و قدرت تنوع ما می‌افزایند. چرا باید اجازه داده شود این عوامل دلیل تفرقه شوند؟ اگر بگذاریم چنین شود انسانیت مشترک خود را خوار و حقیر کرده ایم....

خطاب به مجمع جهانی صلح و عدم خشونت، دهلی نو، هند، 31 ژانویه 2004.

در آغاز قرن بیست و یک هنوز ناسازگاری، نفرت، تفرقه، مناقشه و خشونت بسیار زیادی در دنیای ما وجود دارد. نگرانی بنیادی برای دیگران در زندگی فردی و اجتماعی ما راهی طولانی در ساختن جهان به مکان بهتری که با اشتیاق فراوان

روپایش را داشتیم خواهد رفت ... ویران و نابود کردن خیلی آسان است. قهرمانان کسانی هستند که صلح می کنند و به جای ویران کردن می سازند....

خطاب به ششمین کنفرانس سالانه نلسون ماندلا، سوئتو، آفریقای جنوبی، 12 ژوئیه 2008.

پرزیدنت اف دبلیو. دکلرک رئیس سابق کشور و نلسون ماندلا پس از مراسم افتتاح ریاست جمهوری ماندلا / 10 مه 1994 ، پره توریا، آفریقای جنوبی / خبرگزاری رویترز / جودا انگونیا

درباره مبارزه با فقر

"غلبه بر فقر تنها شعار خیرخواهانه نیست بلکه اقدامی برای گسترش عدالت است".

عکس سازمان ملل متحد

مردم آفریقای جنوبی نشان داده‌اند هنگام رویارویی با دشواری‌ها توانایی بسیار زیادی برای همکاری و تشریک مساعی دارند. نظام آپارتاید سرانجام سرنگون شد چون کسانی که حقوق آنان زیر پا نهاده می‌شد متحد و تمامی بخش‌های جامعه متوجه شدند از همکاری بیش از جنگیدن با یکدیگر سود خواهند برد. همین عوامل به ما کمک کرده‌اند تا، با سرعت بسیار، پایه‌های زندگی بهتری را بسازیم.

هنگامی آپارتاید پایان یافت ما با وظیفه دشوار بازسازی جامعه فروپاشیده خود و ارائه اساسی‌ترین خدمات به مردم مان مواجه بودیم. مجبور بودیم مدرسه و بیمارستان بسازیم، مسکن و شغل ایجاد کنیم، اقتصاد خود را تقویت نماییم، از حقوق مردم مان از طریق قانون اساسی خود و دادگاه‌هایمان، محافظت کنیم، کمک کنیم آفریقای جنوبی با جدایی و تفرقه گذشته خود کنار بیاید و روند بهبود را شروع کند، به سوءاستفاده‌ها و لطماتی پایان دهد که بیشتر جوامع ما را گرفتار کرده بود.

در اصل وظیفه ما ایجاد شرایطی بود که در آن همه مردم آفریقای جنوبی امکان داشته باشند زندگی بهتری برای خود فراهم سازند. اما دولت به تنهایی نمی‌تواند از عهده این کارها برآید. لازم است همه ما، به اتفاق یکدیگر، دست به دست هم دهیم تا تغییرات لازم را به وجود آوریم.

به منظور دستیابی به این هدف‌ها به تغییر دولت از نظامی که در خدمت منافع اقلیت بود به دولتی که نیازهای همه مردم آفریقای جنوبی را تامین کند نیز نیاز داشتیم. و همه این کارها باید در کشوری انجام می‌شد که بیشتر مردم آن را از تجربه حکومت یا آموزش و تعلیمات درست محروم کرده بودند. به این دلیل است که ما تاکید بسیاری بر ایجاد ظرفیت و توانایی در دولت و حکومت کرده‌ایم. ...

"تاوقتی فقر، بی عدالتی و نابرابری شدید در دنیای ما ادامه دارد، هیچیک از ما نمی‌تواند واقعا و به راستی آرام بگیرد."

وقتی می‌گوییم بهترین راه حل‌ها برای این مشکلات و چالش‌ها را تنها هنگامی می‌توان یافت که به اتفاق هم کار کنیم، این کار نیازمند تعهد هریک و همگی ما است. امروز همه ما باید از خود بپرسیم: من برای بهتر شدن محیطی که در آن زندگی

می‌کنم چه کرده‌ام؟ آیا محیط زیستم را آلوده یا از آن محافظت می‌کنم؟ آیا نفرت نژادی را گسترش می‌دهم یا صلح و آشتی را تبلیغ می‌کنم؟ آیا خریدار کالاهای مسروقه هستم یا به کاهش جرم و خلاف کمک می‌کنم؟ آیا عوارض و مالیاتم را می‌پردازم یا برای پرداخت مالیات، هزینه خدمات و جواز و گواهینامه‌ها تقلب می‌کنم؟ آیا انتظار دارم همه چیز را دو دستی به من تقدیم کنند یا برای ایجاد زندگی بهتر برای خود و جامعه‌ام با مشاوران و نمایندگان محلی همکاری می‌کنم؟

سخنرانی در جریان هفته تمرکز بر ماسکاخانه، بوتاول، آفریقای جنوبی، 14 اکتبر 1998.

بنیاد نلسون ماندلا / متیو ویلمن

تا وقتی فقر، بی‌عدالتی و نابرابری شدید در دنیای ما ادامه دارد، هیچ‌یک از ما نمی‌تواند واقعا و به راستی آرام بگیرد. ما هیچ‌گاه نباید فراموش کنیم چگونه میلیون‌ها انسان در سراسر جهان برای مبارزه با بی‌عدالتی و سرکوب‌گری در حالی که ما در زندان بودیم، با همبستگی به ما پیوستند. آن تلاش‌ها به بار نشست و ما می‌توانیم در اینجا به پا خیزیم و در حمایت از ضرورت خلاصی از فقر به میلیون‌ها نفر در سراسر جهان بپیوندیم.

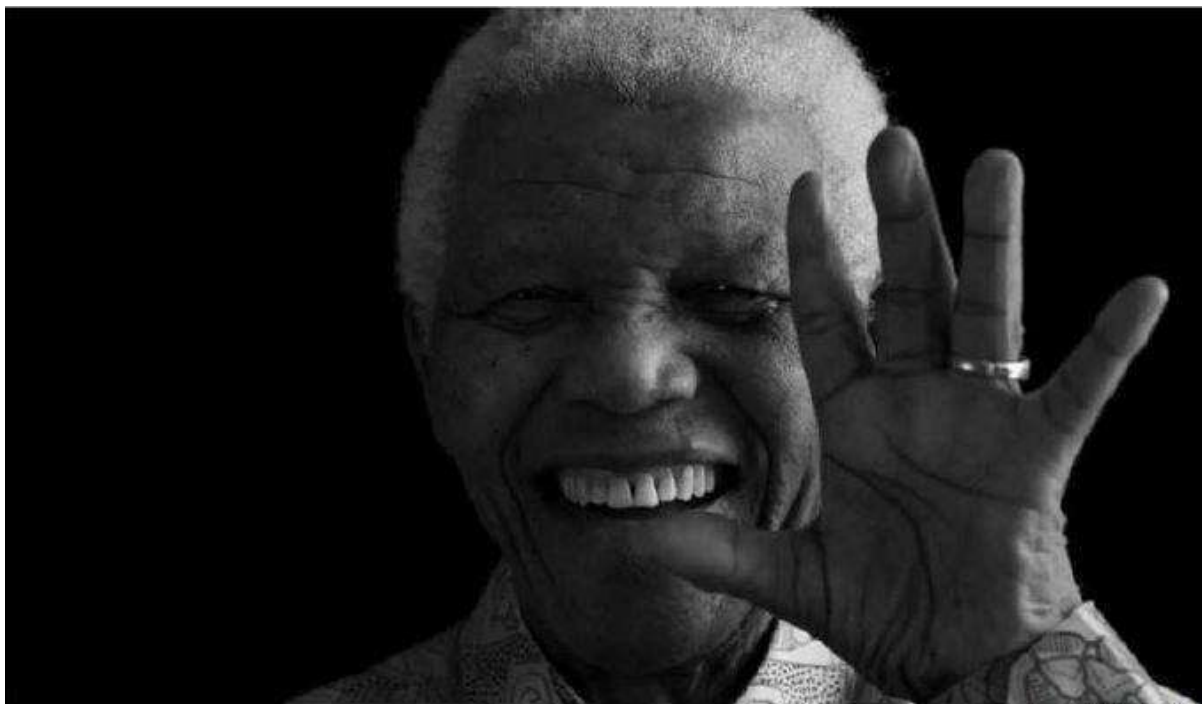
فقر شدید و نابرابری شرم‌آور بلاهای بسیار وحشتناک عصر ما هستند - عصری که در آن جهان به خاطر پیشرفت‌های شگرف در علوم، فن‌آوری، صنعت و گردآوری ثروت به خود می‌بالد.

ما در دنیایی زندگی می‌کنیم که از نظر دانش و اطلاعات به پیشرفت‌های عظیمی دست یافته است با این حال میلیون‌ها کودک در آن هنوز به مدرسه نمی‌روند. ما در دنیایی زندگی می‌کنیم که بیماری همه‌گیر ایدز ساختار زندگی ما را تهدید می‌کند. با این حال پولی را که صرف تسلیحات می‌کنیم بیشتر از پولی است که برای تضمین درمان و حمایت از میلیون‌ها نفری خرج می‌کنیم که با اچ‌آی‌وی زندگی می‌کنند. دنیای ما دنیای امید و نویدهای بزرگ است. این دنیا دنیای ناامیدی، بیماری و گرسنگی هم هست.

غلبه بر فقر تنها شعار خیرخواهانه نیست بلکه اقدامی برای گسترش عدالت است. این کار محافظت از حق اساسی بشر یعنی حق برخورداری از حیثیت و زندگی مناسب است. با ادامه فقر آزادی واقعی وجود ندارد. اقداماتی که از سوی کشورهای توسعه یافته لازم است، روشن و مشخص است.

نخست، تضمین عدالت در تجارت است. من بیشتر گفته‌ام عدالت در تجارت راهی به راستی مفید برای کشورهای توسعه یافته است تا تعهد خود را برای خاتمه دادن به فقر جهانی نشان دهند. دوم، پایان دادن به بحران بدهی کشورهای فقیر است. سوم، دادن کمک‌های خیلی بیشتر و حصول اطمینان از کیفیت عالی این کمک‌ها است. ...

کنسرت 8 زنده، ژوهانسبورگ، آفریقای جنوبی، 2 ژوئیه 2005.

بنیاد نلسون ماندلا / متیو ویلمن

